

U g e s k r i s t

for

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 49.

Løverdagen den 3die December 1859.

3die Marg.

Indhold.

Hornkveget. — De vigtigste senhøstes Høvearbejder. — Dyrskuet i Thelemarken 1859. — Inden- og udenlandste Efterretninger.

Hornkveget.

(Fortsættelse fra No. 48.)

Melkens Behandling.

Det er altsaa kun i Nærheden af de store Byer at det lønner sig at selge Melk. Overalt paa Landet omdannes Mælk til Ost og Smør. Vi ville nu give en kort Fremstilling af de forskellige Ostemønter, som fabrikeres i Storbritanien.

1. Flødestøsten fra York laves i de fattigste Distrikter af Yorkshire. Den bedste ansees for at komme fra Gruelshorp, og drives der med denne en meget udbredt Handel paa London. Denne Ost tillaves paa en meget simpel Maade. En af de mest brugte Fremgangsmaader er følgende: Man sætter i et Fad 6 Potter Melk, der bestaar af de sidste Draaber man trekker af hver Ko, og man føier hertil 2 Skfulde Løbe. Melken bringes til at løbe sammen under en sagte Ild. Derpaa elter man den to eller tre Gange med en Slev, og lader den saa dryppe fra sig i 2 Timer paa en Haarsil, som er omgivet af en passe hoi Ring. Derpaa sættes der en let Begt paa den. Tre Uger efter er Osten velsmagende. — Mange bruge en endnu simplere Fremgangsmaade. De helde Fløden i et poleret Jernfad af aflang Form og gjennemboret med Smaahuller. Melken og de vandge Dele undslippe gennem disse Smaahuller først ved Hjælp af deres egen Tyngde, siden ved et meget let Tryk af Haanden. Den faste Fløde bliver da tilbage i Form af Ost.

2. Dunlop-Osten laves i Ayrshire i Skotland. Den bedste Dunlop laves af aldeles nyfflet Melk i det samme den er kommen fra Koen. Den passeligste Varme under Fabrikationen er fra 25 til 27 Reaumur. Er Temperaturen meget lav, saa løber Melken ikke rigtig sammen. Den gaar bort med Ballen, og Osten bliver ikke fast nok. Er derimod Temperaturen for hoi, saa er Osten udsat for at gjere og blive fordervet. Til 100 Potter Melk sætter man 1 Spisese Løbe, og i gode Mønter føier man hertil en Citron, for at forbedre

Ostens Smag. Efter omtrent 1 Kvarters Forløb har den sammenløbne Melk faaet en vis Fasthed. Derpaa tager man med en Treslev Største-parten af Ballen bort. Rige for og efter Ballens Borttagning gjøres flere Snit i Osten for at befordre Ballens Frastilning. Osten staar nu urørt i et Kvarter, hvorpaa for anden Gang Balle borttages, men denne lader man gaa gjennem en Haarsil, for ikke at gaa tabt af de Smaastykker sammenløben Melk, den indeholder. Den fortettede Mæsse legges derpaa i et Trug for at det Vaade kan løbe af. Derpaa kommer den i saakaldte Osteskurve, hvor den forbliver en halv Time under 10—12 Punds Tryk, netop saa sterkt, at Resten af Ballen bringes til at løbe ud, uden at den smøragtige Materie samtidig undviger. Derpaa opsmuldrer først den sammenløbne Melk og saltes med et Forhold af 3 Procent. Efter denne Behandling legges den i Formerne, hvor den i 4 Dage for at erholde større Fasthed udsættes for et gradvis stærkere Tryk af ligesaa 100—2000 \mathcal{F} . Formen er belagt med et Stykke Lintoi, som i Forveien er blødt i varmt Vand og derpaa afvredet. Efter 4 Dages Forløb, hvorunder den hyppigen er bleven vendt paa, tages den bort fra Pressen og henses i passe varm og tør Luft, samt smues paa og afværes daglig flere Gange med en tør Klud. Sidstnevnte Arbejde vedvarer et halvt Snes Dage, hvorpaa Osten opstilles i Magasin-Stuen, hvor den forbliver til den er moden og er derpaa ferdig Handelsvare. Dunlop-Osten vejer gjerne omkring 30 \mathcal{F} . Meget sjelden farves den, som Gloschefer eller Chisterosten.

3. Cheddar-Osten kommer fra Syd-England. Dens Form er konisk og dens Fabrikation afviger lidet fra Dunlopstens. Største Deelen af den Cheddarost, som kommer til London, skrives sig ikke fra Cheddardalen, hvorefter den har Navn, men fra Naboejnen Wiltshire.

4. Cheschire-Osten er ligesaa berømt i England, som Dunloposten i Skotland. Den fabrikeres i Nordvest-England, ikke langt fra de betydelige Byer Liverpool og Manchester. Man skummer Melken fra den foregaaende Dag og opvarmer den derpaa ligetil 32 Grader; derpaa tilsættes den med Morgenmelk, saaledes at Blandingen består af en Varmegrad af omkring 24 Grader. Ligesom med Dunloposten tilsættes for hvert 100 Potter Melk en Spisese med Løbe, men desforuden tilkommes en vis Mengde Farvestof, i Almindelig-

hed strekker 2 \mathcal{F} til at farve 2000 \mathcal{F} Ost. Derpaa legger man over Karret, hvor Blandingen er, et Trelaag, kantet med Tof for at holde Varmen vedlige, og saaledes henstaar Karret urørt i en Time; derpaa smitter man med Forsigtighed i den sammenløbne Melk med en Østkniv. Saa henstaar den atter urørt en Time. Ballen fjernes nu ved Hjelp af en glat Bolle, hvormed man let og behødvigt stryger henover Melken forat udbrage Banddelene, uden samtidig at forstyrre den fede Materie. Nu gjør man paany Indsukt, opmulerer Massen, salter den og legger den i Former belagte med tykt Klæde. Formerne dekkes og settes lidt efter lidt under et Tryk, som gaar op fra 24 til 1400 \mathcal{F} . Under denne sidste Operation, som varer i omtrent 48 Timer, stikker man flere Gange i Osten, for at faa Ballen til at løbe af. To Dage efter tages Osten ud af Formen for at bestroes med Salt, eller for at vasse den med Salklage, derpaa bringes den i varmt Vand, afstrøres med en liden Klud og tørres i en Uge. Efter denne Tid vasses den igjen, tørres og indsmøres med Smør, og legges nu hen i et passende varmt Magasin, hvor den i en Uges Tid fremdeles indgundes med Smør. Dette sidste Arbeide, som aldeles ligner Parmesanostens Indgundning med Olievenolie, har alene til Hensigt at give den et smukkere Udseende. Chesteroften veier i Almindelighed omkring 100 \mathcal{F} . — Uagtet den Forsigtighed, som Fabrikantene anvende ved disse Ostes Presning, er det umuligt at forhindre en Del Smørstof fra at undvige med Ballen. Chesteroft-Fabrikantene har lagt Merke hertil og mange af dem udbrage siden Smør af Ballen paa følgende Maade: Ballen opvarmes til omkring 68 Grader, tilsettes da med 1 a 2 Procent Gløde; denne Tilsetning bringer Smørstoffet til at stige op til Overfladen, hvorpaa den affummes, og det erholdte Smørstof behandles paa almindelig Maade. Man regner, at 450 Potter Melk, som anvendes til 1 Ost, give omtrent 405 Potter Valle, som indeholder 54 Potter Glødefedt, hvoraf vindes omkring 4 \mathcal{F} Smør. Dette Smør er vistnok af ringere Kvalitet end Smør af god Gløde, og betales derfor gjerne med 20 Procent under dette, samt benyttes især til Bagværk.

5. Gloucesterostens Fabrikation afviger ikke vesentlig fra Chesterostens. Man har 2 Sorter af den: Den simple Gloucester, som yles af Halvparten nyflet Melk og Halvparten stummet, og den dobbelte Gloucester, som udelukkende bestaar af nyflet Melk. Om denne Sidste, som er meget yndet, gjelder følgende: Den spennevarme Melk tilsettes paa samme Tid baade med Løbe- og Farvestof. Blandingen tildekkes, for faa meget som mulig at kunne beholde 24 Graders Varme. Efter en Times Forløb bliver den sammenløbne Melk smittet i med en Kniv. Ved Hjelp af en Trebolle fjernes Ballen, som holdes i Østeskurven, hvori den sammenløbne Melk ogsaa legges, forat dryppe fra sig under et passende Tryk. Den faste Masse smuldrer derpaa ved Hjelp af den saakaldte Østemolle, legges for anden Gang i Østeskurven, hvor den udsettes for nok et Tryk. Efter 4 a 5 Dages

Forløb er Ballen aldeles fjernet, og Osten tages nu op for at tørres. Det bemerkes, at Saltet ikke iblandes den sammenløbne Melk, saaledes som ved Dunloposten, men 12—15 Timer efterat Osten har været under Pressen tages den ud og gundes med Haanden saa længe med Salt, som den vil trekke det i sig. Derefter legges den atter under Pressen. Samme Operation gjentages 3 Gange om Dagen. Til en Ost paa omkring 20 \mathcal{F} medgaar der omtrentlig 1 Mark Salt. Skal Gloucesterosten affettes i London, lader man det ikke blive med den Farvetilsetning, der anvendes under selve Fabrikationen. Den staves og ved Hjelp af en Flanelklud overdrages den med rød Farve, opløst i lidt Ole (engelsk Oil), men denne Forskjøvelse gjør den forresten hverken sundere eller bedre.

6. Stiltonosten kommer fra Midtengland, fra det nordøstlige Leicestershire. Af dens Bestanddele er det klart, at den er meget afgjort. Morgenmelken blandes med den foregaaende Aftenmelks Gløde. Der paastaaes endog, at enkelte hertil tilsette Smør for at gjøre Osten endnu federe. Den mest passende Varmegrad for Stiltonostens Jfning er omkring 24 Grader. Løben tilsettes uden nogen Farveblandning. Da den sammenløbne Melk indeholder en stor Mengde Smørstof, maa man være meget varsom med at fraskille Ballen. Man lader den dryppe fra sig i 6 a 8 Timer i et Filtreklæde, og tilsidst underkaster man den neppe et svagt Haandtryk, saa stor Tilbøielighed har de fede Stoffe, som udgjøre Stiltonostens fornemste Egenkab, til at undslippe inden Materien har faaet nogen Fasthed. Fra Filtreklædet legges den sammenløbne Melk i en Metalcylinder med Smaahuller paa Siderne, i denne Slags Kury bliver den staaende 4—5 Dage og vendes i denne Tid Morgen og Aften, samt stikkes igjennem Cylindrens Huller paa samme Maade som Chesteroften, med en fin Bindingsstikke. Naar den sammenløbne Melk er bleven fast, tages den op og indhylles i et tykt Klæde, som gaar flere Gange om den og trykker den sammen. Hver Morgen i Løbet af en 12 Dage strammes Baandene, hvorved Hulhederne inde i Osten fylde sig. Under denne Operation danner sig udenom Dfsn en Skorpe, som Østeskjendere sette meget høit. Men Dannelsen af denne Skorpe er langtfra tilstrækkelig til at Stiltonosten kan ansees for moden. Modenheden fremkommer langseent og ved Hjelp af en vis Varme. To Uger gaa med forat den paa naturlig Maade skal blive fuldstændig moden. Det samme Resultat naaes imidlertid langt hurtigere ved at inokulere Osten, det vil sige, ved at skjere Huller i den første Ost og indfelde Smaastykker af fuldkommen moden Ost. En Maaned er nok til at give den ferskeste Ost ved denne Behandling samme Smag, som den benyttede gamle Ost.

Førend vi forlade Meierispørgsmaalet, maa vi tale et Par Ord om et Produkt, som gaar under Navn af Devonshires søde Fedtfløde. Man helder 24 Timer gammel Melk i en Røberkjedel, hvori den forsigtig: n opvarmes saameget, at Fløden fuldkommen udvikler sig, men Melken maa aldeles ikke komme i Kog. Derpaa affjøles den ganske sagte

i et Dogn, og Resultatet bliver en Fløde, som i Godhed og Mengde staar langt over den paa almindelig Maade erholdte Fløde. Jorden mest nydes den som en Lækkerbidsten i Form af Fløde, men der tjernes ogsaa Smør af den, hvilket dog ikke af Alle settes høit.

(Fortsættes.)

De vigtigste senhøstes Havearbejder.

(Gartner Benkten).

De væsentlige Fordele det bringer, at draine Jord, som lider af Fugtighed i Undergrunden, tør jeg vel forudsætte som saa vel bekendte, at jeg, støttende mig paa dem, kan anbefale Enhver, hvis Havejord befinder sig i en saadan Tilstand, at lade Draining være det første Efteraarsarbejde, han lader foretage ved den.

Et andet Arbejde, der aldrig bør forsømmes i noget Efteraar, især paa tung Jord, er Wintergravning, men da Hensigten med denne er at udsætte den størst mulige Del af det øvre Jordlag for Luftens og Frostens oplosende Paavirkning, er det tilraadeligt at foretage den saaledes, at Jorden lægges op i saa høje Rygge som muligt, og at den ikke smuldrer, men bringes op med Greben i saa store Klumper, som man kan faa, da vi derved gjøre det lettere for Frosten at trænge ret dybt ned i den. Det vil derfor heller ikke være til Skade at opsætte Wintergravning af al afhøstet Jord, indtil der har indfundet sig en lille Frost, som har gjort Overfløjen haard, thi i desto større Stykker kunne vi da lægge den op. Er Jordsmonnet i en Have af en meget lei, stærkt sandet Bontet, bør man indstrænke sig til at stæffe Ukrudet paa det bort, da Wintergravning af det kun vilde bidrage til at gjøre en saadan Jord end mere løs og altsaa forstørre den mindre gode Egen-skab, den har, da den ikke kan fastholde Fugtighed. Wintergravningen foretages langt lettere med en god træ- eller stregnet Greb, end med en Spade.

Plantning af Trær og Busse til Læ eller Hægn eller til Forskjønnelse af Haven, saavel som af Frugt-trær, bør heller ikke opsættes til den træde For-aarstid; nu ere alle Forhold gunstige dertil; In-gen kan forudsæ, hvorledes de ville blive næste Foraar; de bør derfor benyttes snarest mulig.

Vi ville nu gaa over til at se, hvad der paa denne Aarstid er at gjøre ved de Trær og Busse, vi dyrke for at have Brugten af deres Frugter, og have vi mange af dem i vore Haver, da er der meget for os at tage vare. Der er nu for det Første Bringebærene, som vi netop paa denne Tid maa afsænke en særlig Omhu. Have de staaet paa deres Borested længere end 3—4 Aar, bør vi nu gjøre en ny Beplantning af dem paa kule-gravet gjødet Jord; Planter kunne vi let faa af de mange Udlobere, de gamle have givet, og de bør ved Plantningen studes til 6 Tommers Længde; paa Busse, der kun have staaet et Par Aar, maa

vi bortskjære de Skud, der have givet Frugter i Sommer, og af de andre, der ere fremkomne iaar, bør vi kun lade 3 blive staaende ved hver Plante; disse kunne enten bindes op til en 3—4 Alen høi Pæl, eller ligesom espalleres til Røgter, der fast-gjøres til nedrammede Pæle i Planterækkerne. Paragon, Fastalk og Merveilleuse de quatre Sai-sons ere de Sorter, jeg fortrinnsvis vil anbefale til Brug i Haverne hos os.

Ribs- og Stikkelsbærbusse høre næsten til Uundværlighederne i en Have. At de kunne bære en hel Del Frugter, uden at de ere plejede med nogen Omhu, vise de i mange Haver, hvor de staa og stjotte sig selv Aar ud og Aar ind, og det endog under Skygge af gamle Frugttrær; men Erfaring viser ogsaa, om end kun i saa Haver hos os, at naar disse Busse passeres med Udtynd-ning af de for lætsiddende Skud, og aarlig for-synes med et Lag gammel Gjødning, bringe de langt flere og fuldkomnere udviklede Frugter. Til at foretage disse Arbejder er det nu beleilig Tid. De mange stærke Rodskud, der sandsynligvis ville findes ved ældre Exemplarer af dem, bør bort-tages paa de enkelte nær, man kan benytte til at erstatte altfor gamle Grene, dernæst maa der liges-ledes bortskjæres en Del af de unge Skud, der vende indad i Busken, thi lader man disse blive siddende, forhindre de Luftten og Solen fra at udøve deres velgjørende Indflydelse paa en stor Del af dem; er der fremkommet altfor mange udadværende Skud, da maa Beskjæringsaxeren — og Brugen af den vil jeg anbefale alle de Have-dyrkere, der ville undgaa den Ubehagelighed at faa deres Hænder sanderrene af Tornene — ogsaa anvendes paa disse. Men hvor mange Skud skal man da egentlig lade blive siddende paa en Bus? Det maa reite sig efter de forskjellige Sorters Væxt. Paa de stærkværende maa der være et Mellemrum af 6 Tommer imellem Skud-dene, naar vi ville have mange og store Bær; for de svagere værende ville 3—4 Tommer være til-strækkelige; og til at opnaa dette kunne vi bidrage endnu mere ved at indtudse Skuddene for denne Sommer til $\frac{1}{4}$ af deres Længde.

De ovennævnte Maanedere ere ogsaa den eneste Tid af Aaret, paa hvilken vi kunne foretage et Ar-bejde ved Stikkelsbærbuskene, som er et temmelig probat Middel til at sikre dem for at hjemføges af Stikkelsbærslarven, der saa ofte i flere Haver ikke blot ødelægger et Aars Høst af dem, men svækker dem for flere Aar, og om Efteraaret gaar ned i Jorden omkring Buskene. Det bestaar i at samle alle Bladene, der ere faldne af Buskene, sammen og brænde dem og dernæst at tage det øverste Jordlag omkring Buskene bort i 3 Tommers Dybde, istedetfor hvilket der da påføres et ligesaa tykt Lag gammel Gjødning, blandet med Ukruds-jord eller god Markjord *); hvorved Buskene til-lige forsynes med friske Næringsdele; tilslgter man

*) Derved forstaa Gartnerne en Jord, som for det meste bestaar af forraadnede Græsrodde, der saaes lettest paa gamle Græsmarker, Grofstevoibe o. s. v., men kan i dette Tilfælde erstattes af en god fortumuldet Jord.

derimod blot at give dem diise, da er det tilstrækkeligt at grave en lille Rende af 8—10 Tommers Dybde og Brede omkring hver Busk i en Afstand fra dem af omtrent 2 Fod, hvor de yngste Rødder ville befinde sig, og fylde den med den for nævnte Kompost.

Ribsbuffen kræver ganske samme Behandling, som er tilraadet for Stikkelsbær; vil man forøge dens Frugtbarhed endnu mere, kan man stude alle de Sidskud, der ere fremkomne om Sommeren paa de 2-aarige og ældre Grene, til omtrent en Tomme fra deres Udspring.

En anden Plante, der ogsaa nobig savnes i nogen Have, er Jordbærret, men ved den er der for Tiden intet andet Arbejde at foretage, saafremt de ere tilbørlig ubrændte, end at forsyne dem med et godt Lag gammel Heste- eller Kogjødning, som strax stikkes ned med en Greb. At slaa Toppen af dem med en Sia, er det sikreste Middel til at svække Planternes Livskraft.

Det er ingenlunde fortidligt at begynde Beskjæring af haardføre fristaaende Frugttrær; den tørre og varme Sommer, vi have havt, har bevirket en tidlig og fuldkommen Modning af Beden; Skuddene ville derfor ikke let beskadiges af Frost, og den tidlige Beskjæring vil virke gavnlig paa Frugtknopperne.

Derimod er det for tidligt nu at dække Kjælnere Espalier-Trær, som Færskener, Vinstokke og Apriskoser; det kan uden Fare opsættes til hen i Januar*); thi det er ikke den Frost, vi kunne have paa denne Tid, der er ødelæggende for dem, men derimod Nattefrosten i Marts-April, naar den forøgede Solvarme har sat Safterne i dem i Bevægelse, og til at sikre dem for den er det tilstrækkeligt at hænge Matter eller sætte Granris eller større Kertieris for dem. For Dieblisset behøves der ikke andet, end at hafte Jorden i Rabatten, hvorpaa de staa, meget forsigtigt op med en liden Haffe og dække den med et 2—3 Tommer tykt Lag af en Blanding, der kan bestaa af gammel Gjødning og Mark eller Ukrudsjord. At omsikke Jorden omkring dem med en Greb, som Ekli og Brug er i nogle Haver, er mindre hensigtsmæssigt, thi derved forstyrres de Rødder, der befinde sig i det øverste Jordlag, men diise bør man netop søge at bevare, da de ere aldeles uundværlige til at bevirke, at Træerne begynde at vore tidligt om Foraaret og holde sig sunde og frodige, en Følge af den Paavirkning af Luft og Sol, de kunne faa, og som dybtliggende Rødder maa undvære. Tilgæledees maa Dækning af kjælnere træagtige Planter, som høstammede Roser o. s. v., opsættes, indtil Frosten er trængt et Par Tommer ned i Jorden; den nemmeste Maade, hvorpaa man kan beskytte de mindre haardføre Sorter af Roser eller høstammede Exemplarer for Frost, er at bote dem ned til Jorden, holde dem fast der med smaa Kroge og hyppe et Lag Jord over dem. Ror, Drme-græs og Granbar ere de bedste Dækningsmaterialer for saadanne Planter, som man maa binde ind.

*) Grindre Danmarks Klima og overfører Regelen der- efter for Norges Befkommende.

Med Hensyn til Frugttræerne skal jeg endnu henlede Opmærksomheden paa et Arbejde, til hvis Udførelse der ikke findes nogen gunstigere Tid end de fugtige, taagede Efteraarstid, nemlig at rense dem for Mos og Snyltesvampe, som maatte have sat sig paa deres Stammer og Grene. Man har et lille Redskab, hvormed man hurtigt kan skrabe Mosset af uden at beskadige Barken. Naar Stammerne ere rensede, kan man overstryge dem med Kalk, hvortil der er sat lidt Ler, hvorved man bidrager til at forebygge en hurtig Gjenkomst af Snylkeplanterne og til Udelæggelse af de Insektæg og Larver, der maatte befinde sig i Revnerne i Barken.

Et lille Jordmagasin bør findes ved enhver Have, især naar Blomstercultur ikke er aldeles ube- luffet fra den; det er nu god Tid til at forøge dette, thi der vil være samlet en ikke ubetydelig Bunke Affald fra Haven i hele Sommeriden; at blande alle de forskjellige Dele sammen, som nu er sædvanlig Praxis, er ikke det hensigtsmæssigste; de grovere Bestanddele, som gamle Kertieris, af- skaarne Grene af Trær og Buske, Stænglerne af Georginer, Stokroser, Kertehalmen, Kaafløkke, Alpargesstoppe, forsaauidt man ikke vil benytte de sidste til Strøelse, bør lægges i en Bunke for sig og brændes; Asken, man derved faar, er et gød- dende Stof, der kan drysses i Killer, hvori der skal saaes, eller i Plantehuller for Kaalet o. s. v., eller blandes med Jord, der skal bruges til Potte- planter, kort, der er Anvendelse for dem til mange forskjellige Ting. Det er ingenlunde vanskeligt at faa alle diise forskjellige Bestanddele til at brænde, naar man blot sørger for at lægge de tørreste og lettest forbrændelige, blandede med en Del Halm, underst, og de grønne og saftfulde øverst; hele Bunken maa dækkes med Jord eller Grønsvær, men i Spidsen af den maa man dog lade blive en lille Abning. De mindre og blødere Dele, som Ukrudet, de afskaarne Blade af Kjøffenuur- terne, det faldne Lov af Træerne o. s. v., sættes i en særskilt Bunke, hvori der lægges nogle Lag Kalk, og som holdes jevnt fugtig; man kan for- øge den nærende Kraft i den Jord, man faar af en saadan Kompostbunke, ved oftere at gjenem- vande den med Lanne fra Gjødelspladsen o. s. v. Alle ældre Jordbeholdninger, som man ikke har havt Leilighed til at vende om Sommeren, bør nu stikkes om.

De i Kjældere opbevarede Kjøffenuurter kræve frisk Luft, saafremt Veiret vedbliver at være mildt; indtræder der derimod stærkere Frost, maa man ved Dækning af Vinduer og Døre søge at holde den ube, og denne Forsigtighed er da ogsaa nød- vendig ved de Sorter, der ere kulede ned paa Friland. (U. f. d. L.)

Dyrskuet i Thelemarken 1859.

Det 4de Dyrskue i Thelemarken holdtes den 22de September 1859 paa Gaarden Gvarv i Næs

Sogn, Saude Præstegjeld. Dette Dyrskue havde om muligt endog vaakt større Interesse i Thelemarken, end noget af de foregaaende, hvilket blandt Andet viser sig dert, at der til samme Udstilling var anmeldt ikke mindre end 452 Kreaturer. Men som en Folge af det usædvanlige Uveir, som indtraf Dagen og Natten iforveien, fremmodte ifkun omtrent 380 Dyr til Udstilling. Uvetret havde ogsaa hindret Mange fra Udstederne fra at komme til Dyrskuet; der ellers utvivlsomt var blevet besøgt af Mange fra Byerne Skien, Porsgrund og Omegn, som bekvemmelig kunde foretage Reisen paa en Dag frem og tilbage med Dampskibet „Statistaad Stang“, med hvilket uagtet Uvetret dog ikke saa indfandt sig; og da Veiret selve Udstillingsdagen, mod al Forventning, blev særdeles godt, indfandt sig en stor Mængde fra de nærmeste Bygder Saude, Bøe og Holden, saaat Skuet blev besøgt af Tusinder af Mennesker. Eieren af Gaarden Gvarv, Hr. Landhandler Sorensen, havde overladt til Udstillingen en smuk Græsplads nær ved Gaarden, hvor Dyrene vare opstille i 6 lige Rier. Tribunen var smukkere dekoreret, end ved noget foregaaende Dyrskue i Thelemarken, ligesom Stedet var smukt prydet med flere anseelige Blag, „Dommerringen“, hvor Præmiebyrene opstilledes til nærmere Undersøgelse og Bestemmelse af deres indbyrdes Rangfølge, var omgivet af et stærkt Hejn paa en særskilt smukt beliggende Plads. I den nærliggende Park havde Hr. Sorensen anbragt mange med Granar bedækkede Siddepladse, ligesom han havde dekoreret Spisefalen med Lov og Blomsterkrandse, saaat det hele fra hans Side var udstyret med Smag, hvilket i Forening med Gaarden Gvarvs for Diemedet hensigtsmæssige Beliggenhed paa et derfor af Naturen særdeles udstyret Sted, meget bidrog til at give det Hele et festligt Præg. I det Hele var saaledes Arrangementet smukkere og smagfuldere, end ved noget foregaaende Skue, hvilket især maa tilskrives Hr. Sorensens liberale Medvirksomhed, uden hvilken de tilgængelige Midler ikke havde været tilstrækkelige dertil. Et nyt instruktivt Arrangement var truffet derved, at Hr. Lindeqvist havde ladet anbringe Tavler ved de Dyr, som havde særlige Egenstaber, hvorpaa han vilde henlede Almuens Opmærksomhed, hvilke Tavler t. Ex. havde følgende Paaskrifter:

„Denne Kvie har stort og fint Melkespeil og lader til at saa gode Melkeaarer, men Hornene ere for tykke, hvorhos Krydsen ikke er saa slagt og bredt bagtil, som ønskeligt.“

„Denne Kvie har stort og fint Melkespeil og 6 Patter, men Hovedet og Hornene ere noget for store og grove.“

„Denne Ko har meget stort, men ikke fint Melkespeil, lange men enkelte Melkeaarer. Dinene smaa og Huden tyk.“

„Denne Ko har togrenet Melkeaarer paa høire Side og tregrenet Do. paa venstre, tynd og smidig Hud, stort Melkespeil og fine Horn, men er forliden, hvilket formentlig er en Folge af knap Fodring under Opføddningen.“

„Denne Tyr har temmelig god Kropsbygning, bredt Kryds og stort Melkespeil.“

„Denne Ko har neiformigt forgrenede Melkeaarer.“

„Denne Ko har god Kropsbygning, stort og fint Melkespeil og dobbelte Melkeaarer, men er for gammel.“

„Denne Ko har dobbelte Melkeaarer, temmelig godt Melkespeil, tynd og rum Hud, men liden og uanselig Krop.“

Hvis Hr. Lindeqvist havde havt Tid nok, vilde han, efter hvad han forklarede, have givet denne Undervisningsmethode en større Udstrækning, end nu var Tilfældet. Kl. 11—1½ holdt Hr. Lindeqvist Foredrag om Betingelserne for, at Kjør, Kvier og Tyre kunde ansees præmieverdige, samt fremsatte nogle Bemærkninger om Baarbetingen, som han skarpt klandrede, hvilket den i stor Mængde tilstedeværende Almue applauderede med Bravo-raab og Haandklap.

Kl. 2 uddelede Hr. Lindeqvist 6 Præmier til Personer, af hvilke han tidligere havde kjøbt Stamhollænderkjør, som ved Proving havde vist sig at være fuldkommen saa gode, som Sælgeren havde udgivet dem for, hvorhos han benyttede Anledningen til at minde om Bigtigheden af Urlighed i Kvæghandel. De, der erholdt bemeldte Præmier, vare:

Lensmand Blom i Hvideseid,
Halvor Dydal i Bøe,
Anund Indlæggen i Bøe,
Hans Kringlefodt i Holden,
Proprietær Hoffgaard i Gjerpen,
Jørgen Limi i Gjerpen.

Prisdommerne for Dyr vare de samme som ved foregaaende Dyrskue, nemlig: Rittil Dverland af Sillejord og Proprietær Hoffgaard, samt Landbrugsbestyrer Skoglund. For Smør og Ost vare Dhr. Landhandlere Wiborg og Sorensen Prisdommere.

Strax efter Kl. 5 Eftermiddag uddeles Præmierne af Hr. Amtmand All, som paa sædvanlig Vis yttrede nogle velvalgte Ord til enhver Præmietager.

Efter sluttet Præmieuddeling udtalede Hr. Amtmanden sin Tilfredshed med, at man i saa stor Samling af Mennesker ikke havde seet noget som helst Brud paa Orden og Ordnelighed. Sluttede takkede Dhr. Lindeqvist og Sorensen for deres heldige Arrangements ved Dyrskuet, der saa værdig havde baaret Præget af en sand Folkfest, samt udbragte et Hurra for de nævnte Herrer, hvori den talrige Almue kraftigen istemte.

Derefter optraadte Hr. Sorensen og i velvalgte Ord takkede paa Kommunens Vegne Dhr. Amtmand All, Jøged Borchsenius og Lindeqvist for deres nidjære og vellykkede Bestræbelser for at fremme Amtets Landbrug og Kvægavl, samt udbragte et Hurra for dem, hvilket ligeledes af Forsamlingen istemtes med Tordenroft.

Af Prisdommerne tilfjendtes Præmier for følgende Dyr:

For Kjør:

- 1) Husmand Niels Andersen Kaasaa i Bøe for Koen Lovind, 5 Aar gammel.

- 2) Gaardbruger Hans Carlsen Huset af Holden for Koen Rødfold, 8 Aar gammel.
- 3) Gaardbruger Halvor Thorsen Harpestaaf af Bø for Koen Jngeros, 9 Aar gammel.
- 4) Gaardbruger Anders Dverbo af Sillejord for Koen Juleboth, 3 Aar gammel.
- 5) Gaardbruger Anders Dverbo af Sillejord for Koen Dverbot, 5 Aar gammel.
- 6) Gaardbruger Dugten Haugeland af Bø for Koen Fromskold, 6 Aar gammel.
- 7) Præsten Wolff af Saude for Koen Løyret, 7½ Aar gammel.
- 8) Gaardbruger Halvor Opdal af Bø for Koen Gevrei, 8 Aar gammel.
- 9) Enken Nassib Sauer af Saude for Koen Dnebot, 7 Aar gammel.
- 10) Landhandler Sorensen af Saude for Koen Røslund, 7 Aar gammel.
- 11) Nicar Hansen Widfand af Saude for Koen Mallin, 8 Aar gammel.
- 12) Niels Braanen af Bø for Koen Sølfot, 8 Aar gammel.
- 13) Anders Via af Bø for Koen Frombot, 9 Aar gammel.
- 14) Johannes Knudsen Moen af Saude for Koen Annekold, 6 Aar gammel.
- 15) Andreas Andersen Ditterholdt af Bø for Koen Svanelin, 8 Aar gammel.
- 16) Greger Saga af Bø for Koen Waalefold, 9 Aar gammel.
- 17) Ole Brem af Bø for Koen Hugaros, 3½ Aar gammel.
- 18) Gunder Gundersen Strandkaasa af Lunde for Koen Sølfot, 10 Aar gammel.
- 19) Ole Sigurdsen Præstegaarden af Saude for Koen Sølfot, 8½ Aar gammel.
- 20) Anne Carlsen Tvedten af Mælum for Koen Salebot, 7 Aar gammel.
- 21) Torfild Torjersen Sunde af Saude for Koen Garsbot, 7 Aar gammel.

For de 3 førstnævnte Kjør erholdtes større og for de øvrige mindre smukt forarbejdede Sølvskæer, stemplede med en Kjø.

For Tyre:

- 1) Osten Ellesen Eriksteen af Bø, en større Sølvskæ.
- 2) Halvor Elsen Eiken af Bø } mindre
- 3) Ole Elsen Torvefjen af Vinje } Sølvskæer.

For Kvier:

- 1) Hans Overland af Saude,
- 2) August Elsen nordre Haa- } ligeledes Skæer.
tvedt af Saude,

For Smør:

3 Præmier, ligeledes bestaaende af Sølvskæer, tilkjendtes en Husmandstone fra Bø, samt for Smørprover fra Nutim i Hvideleid og Mæla i Gjerpen.

De præmiebelønnede Dyr vare paa sædvanlig Maade dekorerede med trefarvede Rosetter, da de i den nævnte Orden bleve fremlevede af deres Eiere for Tribunen, hvor disse modtog Præmierne. For Ost, Smør og Faar var ei Anledning til at tilkjende Præmier. Saavidt vides blev det ved Dyrskuet's Slutning ikke med Bestemthed

afgjort, hvor Dyrskuet næste Aar i Thelemarken skal holdes, men uden tvivl bliver det i Hitterdal. De foregaaende Dyrskuer have som bekjendt været holdte i Hvideleid, Laurdal og Sillejord.

Indlandet.

Christiania. Hs. Maj. Kongens Kroning skal være bestemt til at foregaa i Stockholm paa Hs. Maj's Fødselsdag den 3die Mai, og i Trondhjem paa Hds. Maj. Dronningens Fødselsdag den 5te August førstkommende.

— Hs. Maj. skal efter Forlydende have bestemt sin Afreise herfra til Fredagen den 9de December.

— Ved Kgl. Resol. af 26de November er Departementet for Kirke- og Undervisningsvæsenet bemyndiget til at udstrække den Autorisation, som ved Kgl. Resol. er meddeelt paa Lærebøger i Religion og Bibelhistorie, til ogsaa at gjælde de mindre væsentlige Forandringer, som af vedkommende Forfattere ved nye Uplag af disse Skrifter maatte ønskes optagne i samme.

— S. D. er det i Medhold af Lov om Beivæsenet af 15de September, dens § 2, bestemt, at de gamle Hovedveie mellem Lydgager Kjørn og Sandvigen i Akershus Amt, mellem Lindebakken i Akershus Amt og Sundvolden i Buskeruds Amt, samt mellem Kongsbjerg og Rudstørn ved Fiskumvandet, blive at nedlægges som Hovedveie, sidstnævnte Bei dog først fra den Tid, som af Amtmanden i Buskeruds Amt nærmere bestemmes.

— I Statsraad den 26de Novbr. har Hs. Maj. Kongen sanktioneret Stortingets Beslutning af 11te næstfor til Grundlovsbestemmelser, indeholdende Forandringer i Grundlovens §§ 57 og 58.

— I Statsraad s. D. behandlede en Indstilling fra Justitsdepartementet, angaaende nogle Forandringer i Grundloven forat gjøre den forenelig med Jurysens Indførelse. Indstillingen, der var baseret paa den Meningsfraktion inden den nedsatte Kommission (Schweigaard, Meldahl og Schwarz) der gik ud paa, at § 58 og § 20 maatte forandres, blev bifaldt. Det skal derhos være bestemt, at Høiesterets Betænkning nu skal indhentes. Desuden gaar den bifaldte Indstilling ud paa, at Regjeringen skal nedsætte en Kommission til at forfatte et Juryslovudkast, grundet paa Undersøgelse af alle herhenhørende Forhold i vort Land.

— Ifølge Indberetning fra Fogden i Nordmore, angaaende indværende Aars Fiske, har dette været meget godt hvad Silde angaar; af Sei er derimod kun Ubetydeligt fiske. Silde var forstorstedelen smaa, sjønt idethale af en god Sort. Derhos har Prisen ogsaa varieret fra 2 Spd. til 2 Det pr. Tønde løs Silde i Begyndelsen af Fisket, og efterhaanden gaaet ned til ½ Spd., ja endog til 2 Det pr. Td., og selv til denne Pris fandtes i den sidste Tid saa sparsom Afsetning, at det ei svarede Regning at fortsætte Fangsten, hvortil fremdeles var Anledning ud i Detober, da der endnu stod under Land af den mindre Sildefort. — Ventto-Udbyttet af det hele Fiske anslaaes til omtrent 22,000 Spd.

— Nat. til 30te. ds. nedbrændte Organist. Lændermanns Løkke bag Slottet. Foruden Eieren boede tillige Bureaufør. Brynie i Huset. Ilden udbredte sig med megen Hurtighed, da hele Bygningen var af Træ. Den største Del af Beboernes Indbo opbrændte, hvoraf Lændermanns ikke var adskilt. Bygningen med Udhuse var adskiltet for 6700 Spd.

H. Maj. Kongen var tilstede under den hele Brand.

Fra Levanger skreves den 21de November: 3 Ofterfund hændte forrige Uge den Mærkværdighed, at en Kone nedkom med 4 Børn — 2 Dreng og 2 Piger — hvoraf det ene Pigebarn døde strax efter Fødselen. De gjenlevende 3 Børn samt Moderen befunde sig i det bedste Velgaaende.

Udlandet.

Sverige. Til Rigsdagen indkom i et Mode i Bøndestanden den 19de Novbr. Forslag fra Anders Jonsson fra Wänerland om Regulering af Toldforholdene mellem Norge og Sverige, samt om gjensidig Gjældighed af i begge Lande affagte Domme og Kjendelser.

— Den svenske Regjering har fundet sig nodsaaget til ei at foreslaa nogen Jernbane bygget fra Wennern til den norske Grændse. Paa Grund heraf behøver man ikke i Norge at tænke paa Fortsættelsen af Kongsvingerbanen til Grændsen i de første 3 Aar, hvorom der allerede blev fattet Beslutning paa forrige Storthing. Banen mellem Norge og Sverige kommer saaledes, beklageligt nok, ikke istand i de første 6 Aar.

— Gøtheborgs Videnskabsfælskab har udnævnt Prinds Oscar til Væremedlem.

— (Fortsættelse af Diskussionen ianledning Grev Andarswårds Motion.) Han vilde dog heller istedetfor det kritiske Tilbageblik have seet fremstillet de Reformere, som for Tiden vare onskelige og udførlige. Det gjælder nemlig ikke at tilveiebringe en Agitation mod Norge og Foreningen, endnu mindre at give en saaret Følelse over Nordmandens eller rettere visse norske Blades spidsborgerlige Dpførsel i Behandlingen af svenske Forholde Lust, og heller ikke en lignende Følelse over det norske Byrokratis næsten hårnagtige, smaalige Hovmod ligesoverfor Sverige. Dette bør heller tugtes af Lattøren og Satiren end gjøres til Gjenstand for Statsmandens Betragtninger. Sverige har en altfor gammel og hæderlig Historie; det svenske Folk har hævdet sig et altfor stort og sikkert Navn i hele den civiliserede Verden til at kunne saares af saadanne afmægtige Forsøg paa at ville vindicere Forrang eller Lighed i politisk Betydning ved Siden af et andet Folk, hvis Historie saa at sige endte med Hedendommen, for først atter at begynde med Foreningen med Sverige. Men, hvor dadelværdigt og uklogt det derfor end havde været af Unionsregenterne at give efter for de norske Forordninger, selv i de saakaldte Etikettespørgsmaal, saa at det, de norske Byrokrater til Behag, endog var dem tilladt at forandre Kongens egen Titel — Noget, som i fornufts Tider ansaaes af den Vigtighed, at det

foranledigede blodige Krige — er dette dog nu ikke Hovedsagen. Hvad der i disse Henseender er gjort, kan ikke mere hjælpes paa, og Oppositionen herimod kommer nu altfor sent. Hvad der derimod staar tilbage at vinde, er for begge Lande af uinaadelig Betydning. Det gjælder der et virkeligt Fællesskab og Ligefærdighed. Saadanne Spørgsmaal er f. Ex. lige Bidrag til den fælles Konges og Kongefamilies Hofholdning, lige Bidrag til det fælles Fond til Beskyttelse af begge Landes Handel og Søfart, en saadan Ordning af det fælles Forsvar, at ikke som nu næsten hele baade det politiske og moralske Ansvar saavel som Byrden deraf udelukkende maa hvile paa Sverige. Videre: et fælles Toldsystem, ligeartet Mynt, en Lov med Hensyn til Handelsforholdene mellem begge Lande, som giver dem begge de samme Fordele, medens Norge nu har næsten alle Fordele paa sin Side, en fælles Ret til Eksekution af Domme og Beslutninger i de respektive Lande osv., og endelig en saadan Forandring i Rigsaakten, at denne ikke som nu i nogle Retninger staar i Strid med Sveriges Grundlov og sin Lynes oprettet under Forudsætning af, at den norske Grundlov ikke der-ved skulde krænktes og lide Afbræk. Min inderlige Overbevisning er nemlig den, at i samme Grad begge de forenede Riger erholde fælles Interesser, høre fælles Byrder for det fælles Maal, og, saavidt muligt, lide fælles Love, i samme Grad vil ogsaa den nuværende Mistro fra norsk Side og Misforstøelsen med Foreningens ringe Fordele paa svensk Side vige Pladsen for en gjensidig Tillid, der dog udgjør det fasteste af alle Foreningsbaand saavel mellem Mennesker som Folkelag. Taleren androg paa, at hans Foredrag tilligemed Grev Andarswårds Motion maatte oversendes Ekonomikommittet. Bifaldbrødb hilsede ham ved Talens Ende. Grev Gøsta Posse ønskede, at Motionæren ikke havde oprippet de gamle Saar, og lod ham høre adskilligt lidet derfor. Marsjagen til Striden laa ingenlunde i saadanne Ubestydigheder, som Flag og Vaaben, den laa meget dybere, i Statsforfatningens Forfælskelighed i begge Lande; ingen af begge ville give Noget efter af denne, og dette er jo ganske naturligt. Der var et andet Monarki, som ogsaa var sammensat af flere Folk og Riger; men Magentas Sletter og Solferinos Høider vidue om Folgerne af den Maade, paa hvilken Foreningen der var tilveiebragt. Noget saadant haabede Taleren aldrig skulde træffe her, men for at hindre det fuldkomment, bør man gaa frem med Varsomhed og ikke med engang fremtvinge en Nærmelse, som bør være Tidens og den gjensidige Nøds og Hengivenheds Værk. E. von Dvanten ønskede ogsaa, at de unionelle Anliggender bedre maatte blive ordnede, men misbilligede den Maade, hvorpaa det fremsatte Forslag var motiveret. Klagen over, at Norge i 1814 ikke blev en svensk Provinds, maatte forekomme underlig i Grev Andarswårds Munde, da man altid var vandt ved at høre ham forsvare Selvstændighedens og Frihedens høie Grundsetninger. Taleren fandt ikke en saadan Forfælskelighed mellem Jødi-videt og et Folk, at Retten til at bestemme sin egen Skjæbne, som indrømmes det første, skulde krænktes det sidste. Han fandt det naturligt, at Nordmandene havde brugt sig af den indtrufne Forandring

i deres Sjæbne og ikke villet lade sig bytte bort uden at spørges. Men den Ting er i ethvert Fald afgjort, og det tjener saaledes til Intet at tale om den Sæ, som faldt isjor. Det er heller ikke rigtig høifindet stadig at bebrejde Nordmændene, at Norge ikke er svensk Provinds, især da dette altid — og det medrette — har saaret Nordmændene. Det er alermindst hensigtsmæssigt i samme Dødslik man vælger Gaanden frem til en mere tillidsfuld Forening. Grev A. har ogsaa dadelst den norske Konstitutions Forskjel fra den svenske. Men Taleren fandt, at Grevens, hvad han end havde at sige paa Nordmændene — og der savnes ikke mange og grundede Bebrejdelser — dog helst skulde have ladet deres Selvstændighed og Konstitution urørt; de ere Nordmændenes alleregreste Eiendom, som Sverige nu hverken kan eller vil røkke, og som det efter det høitidelige Forbund, som faktisk bestaar mellem Norge og Sverige, ikke bør nævne uden Afgjøelse. Han maatte ogsaa protestere mod den politiske Feil, Grevens havde begaaet, og som snarere vilde føre fra end til det tilføjede Maal. Han troede forresten ikke, at Tvistighederne mellem Sverige og Norge havde naaet nogen faretruende eller utaalelig Grad, om end flere vigtige Forholde i Fremtiden uødvendigvis maatte undergaa en Udvikling, om Unionen skal blive en sand Organisme, der formaar at gjøre den ærefulde og betydningsfulde Fremtid til Virkelighed, som allerede dæmmer for de skandinaviske Folk. Grev Ankersværds takkede, fordi man i det Hele taget havde billigt Motionens Diemed; hans Motivering var noget Individuelt og ham egent, og han kunde nok forsaa, at den ikke havde tiltalt Alle. Han havde trukket Sagen frem nu, fordi han syntes det kunde være paatide efter 50 Aars Forløb, og da desuden nu en ny Regent var opstøget paa Tronen. Man maa vise, at man ikke er uden Følelse for de norske Knappepenaalsstil; thi Taalmodighed over en vis Grændse avler uopfordrig stigende Fordringer. Norges Grændring burde opskrives om, at det var Norge, som for sin Frihed og Selvstændighed stod i Gjæld til Sverige, og at Nordmændene derfor mod Svenskerne heller burde føle Taknemmelighed, end Avtise. Især burde Bestemmelserne om Kongevalg, underkastes Revision, da det kunde gaa saa galt, at Norge ved Hjælp af den forseglede Seddel kunde komme til at udvælge Konge i Sverige. Efter Grevens Begjæring blev hans Motion sendt Økonomikollegiet og kommuniceeret i de øvrige Stender. (Fortsættes.)

Danmarks Konge har bevilget Ministrenes Afledsaaufølgning.

England. Parlamentet er indkaldt til den 24de Januar.

Frankrig. Monitoren for 30te Novbr. beretter, at de Skrivelser, som skulde foranledige Kongens Besvarelse, ogsaa ere affendte. — 2 Regimenter ere afsaaede til China.

Italien. Keiseren af Østerrig har givet uindskrænket Amnesti med Hensyn til de italienske Begivenheder, simple Forbrydere undtagne.

China. Dyrerne i Nanking have benyttet sig af Regjeringens nærværende Forlegenhed og indtaget Byen Hoangtschu. Dette Tilfælde er af Vigtighed, da denne By med Depot- og Provianterings-

stedet for de kesserlige Tropper og alle Forraad ere faldne i Dyrernes Hænder. Men det er endnu ikke Alt. Den store Opstand i Osten har trukket alle Misfornøiede til sig, og truer med at danne en Stat for sig selv. Dyrerne have delt sig i to Hære. Den ene af disse under Anføreren Tseping har beholdt Staden Nanking som Basis for sine Operationer; den anden under Su-Wang, en Mand af stor Dristighed og ubegrændset Ergjerrighed, har forladt Kuanfu, hvor han befandt sig, og faldt ind i Henuan, en meget rig Provinds. Disse have bemægtiget sig en Stad af mere end 100,000 Indvaanere, hvilken tillige er Middelpunktet for den hvide Kenuanørs Selskab, en vidt udbredt Sammensværgelse mod den chineisiske Keisers Magt og Bestaaen.

For en velopdragen ung Mand, som med fornøden Indsigt i Jordbrug og Skovdrift forbinde Lyst og Iver for de ved en almindelig Landhusboldning foreskaldende Syssler, er fordelagtig Ansættelse ledig fra Vaaren 1860. Paa samme Eiendom er ogsaa Plads ledig for en dygtig Kvægrogter. Expeditionen anviser.

Norsk Fiske-Guano.

Et større Parti af norsk Fiske-Guano, der er hidkommen fra Fosoten, høyses til Udsalg. Prisen er 2½ Spd. pr. Centner i Sække paa 2½ Centner. Emballagerne 20 p extra. Man henvende sig til F. S. Frølich's Kontor, Kongens Gade No. 14.

Christiania Kornpriser.

Indenlandst

Hvede, 3/4 a 5/2 Spd. Intet solgt.
Rug, 16 1/2 a 17 1/2.
Bog, 11 1/2 a 14 1/2.
Havre, 8 1/2 a 9 1/2 12 s.

Udenlandst

Rug østersøst 4 Spd.
Rug dansk 18 1/2 12 s.
Bog Arabst 17 1/2 12 s.
Erter 4 Spd.
Hvede 5 1/2 Spd.

Christiania Fiskepriser.

Stld, Kjobmd. 6 Spd. pr. Td.
Stld, stor Mid. 5 a 5 1/2 Spd. pr. Td.
Stld, smaa do. 5 Spd. pr. Td.
Stld, stor Christ. 3 1/2 a 4 Spd. pr. Td.
Stld, smaa do. 12 a 13 1/2 pr. Td.
Storfet 1 Spd. a 1 Spd. 12 s pr. Bog.
Middelfet 3 1/2 12 s a 4 1/2 pr. Bog.
Smaafet 3 1/2 pr. Bog.
Rodbæst 8 1/2 pr. Bog.

Følgeblad til Skilling-Magasinet.

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabrikus.